

Αρχιμανδρίτου Δημητρίου Καββαδία

1. Ὁ Ἅγιος Λέων Ἐπίσκοπος Κατάνης, ὁ διαλύων πᾶσαν δαιμονικήν ἐπήρειαν καὶ μαγείαν

Ὁ Ἅγιος Λέων, ἐπίσκοπος Κατάνης ὁ θαυματουργός, γεννήθηκε στά χρόνια τοῦ πρώτου διωγμοῦ τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί ὀπωσδήποτε πρό τῆς συγκλήσεως τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 787. Καταγόταν ἀπό ἀρχοντική οἰκογένεια τῆς Ραβέννας. Ὁ πλοῦτος, ἡ μόρφωση καί ἡ εὐγενική του καταγωγή τόν κατέστησαν περιζήτητο. Ἡ πίστη του στό Θεό καί ὁ συνετός του χαρακτήρας τόν διέκριναν ὥστε ὁ τοπικός Ἐπίσκοπος νά τόν κρίνει ἄξιο τῆς ἁγίας ἱερωσύνης. Μαζί μέ τά λειτουργικά του καθήκοντα ἀνέλαβε καί διοικητικές εὐθύνες καί τό νά διαχειρίζεται τίς δύσκολες ὑποθέσεις τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ταπείνωση καί ἡ ἐν γένει ἀρετή του καθῶς καί ἡ ἐπιδεξιότητά του γιά τήν ἐπίλυση διαφόρων προβλημάτων τόν ἀνέδειξαν ἔτσι ὥστε νά ἐκλεγεῖ σέ σύντομο σχετικά χρονικό διάστημα Ἐπίσκοπος Κατάνης στήν νήσο Σικελία. Ἡ Κατάνη εἶναι ἡ δεύτερη μεγαλύτερη πόλη στή Σικελία μετά τό Παλέρμο (ἀρχαία Πάνορμος). Βρίσκεται στίς ἀνατολικές ἀκτές τοῦ νησιοῦ καί ἀντικρίζει τό Ἴόνιο Πέλαγος. Ἀποτελεῖ τήν πρωτεύουσα τῆς μητροπολιτικῆς πόλης τῆς Κατάνης, τῆς δεύτερης μεγαλύτερης μητροπολιτικῆς πόλης σέ ὀλόκληρη τήν Σικελία. Ἰδρύθηκε τόν 8ο π.Χ. αἰῶνα μέ ἐποίκους Χαλκιδεῖς. Εἶναι γνωστή γιά τό ἠφαίστειο τῆς Αἴτνας τό ὁποῖο ἐξερράγη πολλές φορές ἀπειλώντας τήν πόλη. Ἀπό ἐκεῖνα τά χρόνια παρέμεινε γνωστός στήν ἱστορία τῶν Ἀμφινόμου καί Ἀναπία οἱ ὁποῖοι ὅταν κινδύνευσε ἡ περιουσία τους ἀπό τήν λάβα, τήν ἐγκατέλειψαν, προτιμώντας νά διασώσουν τούς ἠλικιωμένους γονεῖς τους μεταφέροντάς τους στούς ὄμους. Ἀκόμα καί ἡ λάβα πού τούς ἔφθασε, σεβάστηκε τήν αὐτοθυσία τους καί χωρίστηκε στά δύο προκειμένου νά μήν τούς βλάψει. Στόν τάφο τους πού ἔγινε τόπος λατρείας, στήθηκαν ἀργότερα τά ἀγάλματά τους.

Τὴν εἰδωλολατρεία καὶ τὴν πίστη στό Δωδεκάθεο τοῦ Ὀλύμπου βρῆκε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς σέ εὐρεῖα διάδοση ἢ δεκαπεντάχρονη παρθενομάρτυς Ἀγάθη πού μαρτύρησε στήν Κατάνη στόν ἐπί Δεκίου διωγμό τό 251 μ.Χ. Ἄγγελος Κυρίου κατέθεσε στόν χαριτόβρυτο τάφο τῆς ἀγγελολάρακτη μαρμάρινη ἐπιγραφή μέ τό ἐξῆς κείμενο: «*Νοῦς ὄσιος, αὐτοπροαίρετος, τιμή εἰς Θεόν καί πατρίδος λύτρωσις*». Καί ὄντως, μετά τὴν ρεύση τοῦ τιμίου παρθενικοῦ αἵματός Τῆς ὑπέρ τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, ἄρχισε σταδιακῶς νά ἔρχεται «*ἡ πατρίδος λύτρωσις*», καθόσον τό φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἄρχισε νά διαλύει τό σκότος τῆς ἀρχαίας θρησκείας. Ἐκτοτε καί μέχρι σήμερα προστάτιδα τῆς Κατάνης καί προεξάρχουσα στό ἀγιολόγιο τῆς Σικελίας εἶναι ἡ Ἁγία Ἀγάθη, τῆς ὁποίας ὁ Μητροπολιτικός Ναός καί οἱ ἐπτὰ μικρότεροι (ἐπὶ τῶν τόπων τῶν μαρτυριῶν τῆς Ἀγίας) στολίζουν τὴν ἱστορική αὐτή πόλη.

Ὁ Ἅγιος Λέων πηγαίνοντας στήν ἔδρα του ἀσχολήθηκε ἀρχικά μέ τὴν ἀνακούφιση τῶν ἐνδεῶν. Ἔλαβε ὑπό τὴν σκέπην του τίς χῆρες καί τά ὄρφανά τῆς πόλης καθῶς καί κάθε ἀναγκεμένο. Οἱ ἀσθενεῖς, οἱ ξενιτεμένοι καί κάθε εἶδους φτωχός τόν πλησίαζε γιά νά βοηθηθεῖ.

Συγχρόνως ἀσχολήθηκε μέ τὴν κάθαρση τοῦ ποιμνίου του ἀπό τίς δυσώδεις αἱρέσεις, τὴν εἰκονομαχία ἀλλά καί τά κατάλοιπα τῶν εἰδωλολατρικῶν δοξασιῶν καί ἐθίμων.

Διὰ τῆς προσευχῆς του κατέρρευσε ἓνας εἰδωλολατρικός ναός καί στήν θέση του μέ ἔξοδα καί ἐργασία προσωπική ὅπως καί τῶν κατοίκων, ἀνηγέρθη ναός πρός τιμὴν τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων.

Κατ' ἐκεῖνα τά χρόνια στό νησί δροῦσε ἓνας μέγας μάγος ὁ Ἡλιοδῶρος. Αὐτός ἦταν γιός μιᾶς Χριστιανῆς ὀνόματι Βαρβάρας καί ὁ ἴδιος ἦταν βαπτισμένος. Τόσο πολὺ ὑπηρετοῦσε τὴν τέχνην του, ὥστε κατόπιν προσωπικῆς του συμφωνίας μέ τόν ἴδιο τόν διάβολο μετήρχετο διάφορα τεχνάσματα τόσο φοβικά γιά τόν κόσμον ὅσο καί τό ἠφαίστειο τῆς Αἴτνας πού ἀπειλοῦσε ἐδῶ καί αἰῶνες τό νησί μέ τίς ἐκρήξεις του. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὅλο τό νησί τελοῦσε ὑπό τό κράτος τοῦ διαβόλου καί τῶν ἀπειλῶν καί τῶν καταρῶν τοῦ ὑπηρέτη του Ἡλιοδῶρου.

Οἱ κάτοικοι ἀπευθύνθηκαν στόν ἑπαρχο Λούκιο γιά τήν λύση τοῦ προβλήματός τους καί ἐκεῖνος ἔστειλε ἐπιστολή στόν τότε αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ διαταγή τοῦ αὐτοκράτορα στόν μάγο νά σταματήσει τήν δράση του ἦρθε ἄμεσα καθώς ὁ πρωτοκούνσουρας τοῦ αὐτοκράτορα Ἑρακλείδης μετέβη στήν Σικελία γιά νά τόν συλλάβει. Ἡ συνέργεια τοῦ Σατανᾶ ὅμως ἔφερε τόν Ἡλιόδωρο μέ τήν συνοδεία του στήν Βασιλεύουσα αὐθημερόν. Ἀφοῦ βγήκε ἡ εἰς θάνατον καταδίκη του μυστηριωδῶς ἐξαφανίστηκε ὅπως καί προσήλθε φωνάζοντας: «*Χαῖρε Βασιλεῦ! Ἀναζήτησόν με εἰς Κατάνην!*».

Συνελήφθη καί ὀδηγήθηκε στήν Κωνσταντινούπολη ἐκ νέου καί μέ τήν βοήθεια τοῦ διαβόλου ἔκανε νά σβήσουν μονομιᾶς ὅλα τά λυχνάρια τῆς πόλης ὥστε ὅλοι βυθίστηκαν στό σκοτάδι. Ἐπειδή τόν τιμώρησαν μέ πείνα, ἐκεῖνος τιμώρησε μέ λιμό τήν πόλη καί μυστηριωδῶς ἐξαφανίστηκε τήν ὥρα τῆς ἐκτέλεσής του.

Ὡστόσο στήν Κατάνη ὁ Ἅγιος Λέων μέ προσευχή καί νηστεία προσπαθοῦσε νυχθημερόν νά κάνει τόν Ἡλιόδωρο νά μεταστραφεῖ. Ὅμως ματαιοπονοῦσε. Συνέχισε τίς μαγεῖες του ὅπως καί πρίν, μετατρέποντας προσωρινά πέτρες σέ χρυσό, παρουσιάζοντας ἕνα ὠραῖο ἄλογο στόν ἀνηψιό τοῦ ἐπάρχου, Χρύση, γιά νά νικᾷ στόν ἵππόδρομο κ.τ.λ.

Κάποτε ἔτυχε ὁ Ἅγιος νά λειτουργεῖ καί τότε ὁ Ἡλιόδωρος μπῆκε μέσα στό ναό τρέχοντας σάν ἀφηνιασμένο ζῶο καί ἀλαλάζοντας. Ἄρχισε νά κοροϊδεύει τόν Χριστό καί τά Ἄχραντα Μυστήρια ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ δύναμή του μποροῦσε νά κάνει τό ἱερατεῖο νά χορεύει ἐνώπιον τῆς λατρευτικῆς συνάξεως.

Ὁ Ἅγιος ἀνέπεμψε στόν Θεό θερμή ἱκεσία καί ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ ἱεροφορεμένος. Ἄρπαξε τόν μάγο ἀπό τόν λαιμό καί τόν ἔδεσε σφικτά μέ τό ὠμόφοριό του ἀκινητοποιώντας τον χωρίς ἐκεῖνος νά μπορεῖ νά ἀντιδράσει.

Τότε ὁ ἑπαρχος ἔδωσε ἐντολή νά τόν ρίξουν στήν πυρά, πλήν ὅμως μέσα στίς φλόγες ἔπεσε καί ὁ θαρραλέος Ἐπίσκοπος. Στίς φλόγες κατακάηκε ὁ μιαρὸς Ἡλιόδωρος καί χάθηκε μαζί του ὅλη ἡ σατανική ἐνέργεια. Ὅμως ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος ἐξῆλθε σῶος καί ἀβλαβῆς ἀπό τήν φωτιά καί τά ἄμφιά του ἄθικτα χωρίς ἵχνος ἀπό κάψιμο ἢ καπνιά.

Μετά από αυτό τό μεγάλο θαῦμα ὁ Ἅγιος Λέων μετέβη καλεσμένος στήν Κωνσταντινούπολη ὅπου ἔτυχε ἰδιαιτέρων τιμῶν ἀπό τούς αὐτοκράτορες Λέοντα Δ΄ καί υἱό του Κωνσταντίνο ΣΤ΄. Ἐκεῖ ἐτέλεσε τόσο πολλά θαύματα ὥστε ἔγινε καταφύγιο τῶν πονεμένων καί ὅλων τῶν ἀσθενούντων ψυχικά καί σωματικά. Κάποτε, γιά νά ἐνισχύσει τήν πίστη τῶν πολλῶν, ἔβαλε πάνω στό ράσο του ἀναμμένα κάρβουνα καί θυμίαμα καί θυμίασε ὅλους τούς παρευρισκομένους.

Ἀφοῦ εὐλόγησε τόν λαό τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων ἐπέστρεψε στήν Σικελία καί ἐπιδόθηκε πλέον σέ ἔργα πίστεως καί ἀγάπης γιά τό ποιμνίό του. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ στίς 20 Φεβρουαρίου τοῦ 778 ἢ κατ' ἄλλους τοῦ 785. Ἐνταφιάστηκε μέ πάνδημη συμμετοχή στόν περικαλλή ναό τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυρος Λουκίας ἀπό τίς Συρακοῦσες πού ἀνήγειρε ὁ ἴδιος στήν Κατάνη μιᾶς καί ἐκείνη ἐτελειώθη μαρτυρικῶς στά ἁγιασμένα χώματα αὐτῆς τῆς πόλης.

Ἐλαβε σημεῖο μέγα μετά τήν κοίμησή του διά τοῦ ὁποῖου βεβαιώθηκαν ἅπαντες ὅτι εὔρε παρρησίαν παρά τῷ Θεῷ. Ὁ τάφος του ἀνέβλυσε ἐλαιῶδες εὐωδιαστό μῦρο, φυλακτήριο τῶν πιστῶν καί ἀλεξιτήριο πάσης νόσου σωματικῆς καί ψυχικῆς.

Ἐνα ἰδιαίτερο θαῦμα ἀναφέρεται καί τό ὁποῖο συνέβη πρό τοῦ ἐνταφιασμοῦ του. Ἐνῶ οἱ καμπάνες τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Λουκίας διαλαλοῦσαν στούς πιστούς τήν κοίμησή του, μία γυναίκα αἱμορροοῦσα ἐπί ἄρκετά χρόνια σάν τήν ὁμοιοπαθῆ γυναίκα τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχοντας ξοδέψει τήν περιουσία της στούς γιατρούς χωρίς ἀποτέλεσμα, πλησίασε θαρρετά τό τίμιο φέρετρο καί προσέπεσε στό σκῆνος τοῦ Ἁγίου. Παρευθύς ἔπαυσε τό πάθος τῆς αἱμορροίας καί ἐδόξασε τόν Θεό καί τό πιστό θεράποντά του Ἅγιο Λέοντα.

Ἐκτοτε ὁ Ἅγιος Λέων ἔγινε συμπροστάτης τῆς Κατάνης μαζί μέ τήν Παρθενομάρτυρα Ἀγάθη καί τόν Ἱερομάρτυρα Εὐπλου τόν Διάκονο († 11 Αὐγούστου).

Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 20 Φεβρουαρίου ἐνῶ τό Συναξάριο Κωνσταντινουπόλεως τήν μεταθέτει στίς 21.

Τά σχετικά άγιολογικά κείμενα τόν ονομάζουν λέοντα πίστεως και δυνάμεως, παγκόσμιο ήλιο, οὐρανίων έραστή, κράτιστο τῶν δουλικῶν παθῶν και δραστικώτατο καθαιρέτη τῶν τυραννικῶν έχθρῶν. Ὑπερβάλλοντα τούς Προφήτας και συναμιλλώμενο τούς μεγάλους Πρωταποστόλους.

Και συνεχίζουν: Ποιμένα θεοπρόβλητο, λαμπτήρα θεοπύρσευτο, δοῦλο Θεοῦ χριστομίμητο, παιδευτή τῶν ἀφρόνων, ὀλοθρευτή τῶν δαιμόνων και πρεσβευτή τῶν προσφύγων θερμότατο.

Όλα τά κείμενα αυτά έγκωμιάζουν τίς ἀρετές και τήν θαυματουργία τοῦ Ἁγίου και αίτούνται παρ' αὐτοῦ τήν πρὸς τήν Ἁγία Τριάδα μεσιτεία του.

Σημείωση: Λανθασμένα από κάποιους συναξαριστές παραδίδεται ὅτι ὁ Ἅγιος ἔζησε κατά τούς χρόνους τῶν Αὐτοκρατόρων Λέοντος ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ και τοῦ υιοῦ του Κωνσταντίνου, διότι αὐτοί ἔζησαν στά τέλη τοῦ 9ου αἰῶνα, ἕναν αἰῶνα δηλαδή μετά τήν κοίμηση τοῦ Ἁγίου.

2. Τά σχετικά μέ τόν Ἅγιο Λέοντα Ἀγιολογικά κείμενα:

Ὁ Βίος τοῦ Ἁγίου Λέοντος παραδίδεται καί ἀπό τούς παρακάτω κώδικες καί ἐπισημαίνεται ὅτι παραδίδεται στήν Ἐκκλησία ὑπό τῶν Λέοντος καί Κωνσταντίνου (ἢ κατ' ἄλλους ἀπό τούς Κωνσταντίνου καί Ἰουστινιανό).

1) Οἱ Βατικάνειοι Κώδικες 83² καί 147²⁵ περιλαμβάνουν **Βίο (vita)** τοῦ Ἁγίου τόν ὁποῖο ἐκδίδουν τά *Analecta Bollandiana* τ. 23(1904), 61¹¹⁷/τ. 28(1909), 389⁷/τ. 69(1951), 260¹⁷. Στά λατινικά ὁ Βίος περιέχεται στά *Acta Sanctorum Febr. III* (1658), 223-225/3^a ed. 227-229. Ἡ ἀρχή τοῦ κειμένου αὐτοῦ εἶναι: *«Πατέρες, τέκνα καί ἀδελφοί, ἐκλιπαρεῖ ὑμᾶς ἡ ἀγία καί καθολική καί ἀποστολική ἐκκλησία»,* ἐνῶ τό τέλος *«πάντων μέν τῶν ἀγαθῶν χορηγίαν ἐν τῷ παρόντι, ἐν τῷ μέλλοντι δέ ζωῆς ἀτελευτήτου ἀπόλαυσιν... ἀμήν».*

2) Ὁ Basilius Latyſev στά *Hagiographica graeca inedita, MÉMOIRES DE L' ACADÉMIE IMP. DE ST.PÉTERSBOURG VIII⁶ serie, XII*. 2(1914), 12-28 παραδίδει **Βίο (vita)** τοῦ ὁποῖου τό κείμενο ἀρχίζει ὡς ἐξῆς: *«Τά κατά τόν ἀξιάγαστον Λέοντα τόν περιβόητον πρόεδρον τῆς Καταναίων περιφανοῦς μητροπόλεως...»* καί τελειώνει *«πάντων ἐν τῶν ἀγαθῶν χορηγίαν ἐν τῷ παρόντι, ἐν τῷ μέλλοντι δέ ζωῆς ἀτελευτήτου ἀπόλαυσιν ... ἀμήν».*

3) Τά *Analecta Bollandiana* τ. 23(1904), 46³⁷/69(1951), 253³⁷, 272², ὁ Γερμανικός Κατάλογος 217⁶, 216⁴ καί ὁ EHRHARD III, 445³⁷ παραδίδουν **Ἑμμετρο Βίο (vita metrica)** τοῦ ὁποῖου ἡ ἀρχή εἶναι *«Ἄλλ' ὃ πατέρων ἄριστε καί θεῖε ἱεράρχα τῆς Καταναίων, φωστήρ τῆς Σικελίας...»* καί τό τέλος *«ἀλλά δίδου μετάνοιαν τῇ ταπεινῇ ψυχῇ μου ὡς Μανασσῆ καί τῷ ληστῇ ... ἀμήν».*

4) Ὁ Λεσβιακός Κώδικας S. Ioannis 7, saec. XIII, fol. 50^v-53 καθώς καί ὁ EHRHARD III, 810 παραδίδουν **Ἐγκώμιο (Laudatio)** τοῦ Ἁγίου τό ὁποῖο ἀρχίζει ὡς ἐξῆς: *«Ὅσοι τῶν ὑλικῶν ὀρέξεων τό τῆς ψυχῆς ὀπτικόν ἀπάραντες καί πρός μόνην τήν ὄντως φιλοσοφίαν»* καί τελειώνει ὡς ἐξῆς: *«ἀξιοθεῖμεν δέ εἰλικρινεῖς καί ἀπρόσκοποι παραστῆναι τῷ ... βήματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καί τῶν αἰώνιων αὐτοῦ ἀγαθῶν ἀπολαύειν ... ἀμήν».*

5) **Βίο (vita)** παραδίδει ἐπίσης ὁ Basitius Latyſev στό *Menol. I*, σελ. 111-118 τοῦ ὁποῖου ἡ ἀρχή εἶναι: *«Λέων ὁ μέγας ἐν θαύματι, τῆς Κατάνης ἐπιφανέστατος*

πρόεδρος» ενώ τό τέλος «*λειμώνων θείων τήν ἀκήρατον τέρψιν, πάντων τῶν καλῶν τήν ἀνώλεθρον κτῆσιν καί βασιλείας οὐρανῶν κληρουχίαν ... ἀμήν*».

3. Τά σχετικά μέ τόν Ἅγιο Λέοντα Ὑμνολογικά ἔργα

1) Τό ἀρχαιότερο ὕμνολογικό κείμενο πού διασώζεται γιά τόν Ἅγιο Λέοντα εἶναι τό συναξαριακό τρίστιχο:

«Ὁ μέν νεκρός, Λέοντος, εἰ δ' οἴου πύθη,

Πάντως ἐροῦμεν, τοῦ προέδρου Κατάνης.

Εἰκάδι ἀμφί Λέοντα χυτήν ἐπί γαῖαν ἔχευσαν (δηλαδή ἐνεταφίασαν)».

2) Κατά τά ἐπόμενα χρόνια γιά τόν Ἅγιο Λέοντα ἔγραψαν οἱ δύο Βυζαντινοί ὕμνογράφοι καί Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας Θεοφάνης ὁ γραπτός καί Ἰωσήφ ὁ Ὑμνογράφος.

α. Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης ὁ Γραπτός σέ ἦχο δ' ἔγραψε κανόνα πρὸς τόν Ἅγιο Λέοντα πού φέρει ἀκροστιχίδα: «*Ἀρητῆρα Λέοντα Θεοῦ μελέεσιν ἀεῖδω*» καί δημοσιεύεται στήν σειρά ANALECTA HYMNICA GRAECA, (Canones Februarii), Roma 1974..

β. Ὁ ὑπό τήν ἀκροστιχίδα «*Λέοντα πηγῆν ὄντα θαυμάτων σέβω. Ὁ Ἰωσήφ*», κανόνας τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου σέ ἦχο πλ. δ' εἶναι σέ χρήση ἀπό τήν Ἐκκλησία μας μέχρι σήμερα ἐφόσον περιλαμβάνεται στά Μηναῖα.

3) Τόν 19ο αἰῶνα καί προκειμένου νά καλυφθοῦν οἱ λατρευτικές ἀνάγκες τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Λέοντος στό ὁμώνυμο μέ αὐτόν χωριό τῆς νήσου Ζακύνθου, ὁ Γεώργιος Κολοκοτσᾶς (γόνος ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, διδάσκαλος στό ἐπάγγελμα πού ἔζησε τήν περίοδο τῆς Ἀγγλοκρατίας στά Ἐπτάνησα) στίς 12 Αὐγούστου τοῦ 1853 συνέθεσε «*Ἀναπλήρωση*» τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Λέοντος ἡ ὁποία μεταξύ τῶν ἄλλων περιλαμβάνει Ἀκολουθία τῆς Λιτῆς, Καθίσματα καί Αἶνους.

4) Ἐγκώμια σέ ἦχο γ' ψαλλόμενα κατά τό «*Αἰ γενεαί αἰ πᾶσαι*» ὅταν ἐξέρχεται ἡ λιτανεῖα τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Λέοντος συνέθεσε ὁ Ἱερέας Διονύσιος Θεοδόσης στίς 31 Μαΐου τοῦ 1869. Στόν φίλεργο αὐτόν Ἱερέα ὀφείλεται ἡ καλλιγράφηση καί ἔνταξη στόν Κώδικα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναπλήρωσης τοῦ ἔργου τοῦ Γεωργίου Κολοκοτσᾶ ἐν συνδυασμῶ μέ τόν

Κανόνα του Αγίου Ίωσήφ του Ύμνογράφου κ.τ.λ. από τό Μηναιό σέ έναϊο ἔργο.

5) Ὁ Ἱεροκήρυκας Νικόλαος Ἀβούρης, Ζακύνθιος κληρικός, συνέθεσε Ἀπολυτίκιο στόν Ἅγιο Λέοντα κατά τό ἔτος 1927.

6) Ἀπολυτίκιο, Κοντάκιο καί Μεγαλυνάριο στόν Ἅγιο Λέοντα συνέθεσε ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ὁ Ὑμνογράφος (Μικραγιαννανίτης Μοναχός) καί δημοσιεύονται στό βιβλίο «*Ἐνιαύσιος Στέφανος*».

7) Κατά τά τελευταῖα χρόνια ὁ Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας Χαραλάμπης Μπούσιας συνέθεσε γιά τόν Ἅγιο Λέοντα Ἀκολουθία, τῆς ὁποίας ὁ Κανόνας γραμμένος σέ δ' ἦχο κατά τό «*Ἀνοίξω τό στόμα μου*» φέρει ἀκροστιχίδα: «*Λέοντος, κοσμήτορος Κατανέων αἴνος. Χ.Μ.*». Ὁ ἴδιος ὕμνογράφος συνέθεσε καί Παρακλητικό Κανόνα στόν Ἅγιο σέ πλ. δ' ἦχο πού φέρει ἀκροστιχίδα: «*Λέον, ῥῦσαι με τοῦ πονηροῦ ἐπηρείας. Χ.Μ.Μ.*».

8) Στόν 21ο αἰῶνα, ἀφιερωματικό τεῦχος στόν Ἅγιο Λέοντα ἐξέδωσε ἡ Ἱερά Μονή Αγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ στό Λιτόχωρο Πιερίας. Στό ὑπέροχο αὐτό πόνημα περιέχονται μεταξύ τῶν ἄλλων τά ὕμνογραφήματα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου Ἐφραίμ Ἀνθίμου-Ὀλυμπίτου, Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας.

Ὁ πατήρ Ἐφραίμ ἔγραψε πλήρη Ἀκολουθία στόν Ἅγιο Λέοντα, τῆς ὁποίας ὁ Κανόνας τοῦ Ὁρθρου ἔχει συντεθεῖ σέ ἦχο δ' κατά τό «*Ἀνοίξω τό στόμα μου*» καί φέρει ἀκροστιχίδα: «*Τόν παμφαῆ φωστήρα Κατάνης ὕμνω. Ἐφραίμ*». Συνέθεσε ἐπίσης Παρακλητικό Κανόνα στόν Ἅγιο σέ πλ. δ' ἦχο πού φέρει ἀκροστιχίδα: «*Λέοντος νοητοῦ, ῥῦσαί με, Λέον μάκαρ. Ἐφρ(αίμ)*». Ὁ ἴδιος συμπλήρωσε τήν τιμή στόν Ἅγιο Λέοντα συνθέτοντας «*Χαιρετιστήριους Οἴκους*» καθώς καί «*Εὐχή πρὸς τόν Ἅγιον Λέοντα, διά λύσιν δαιμονικῶν ἐπηρειῶν*». Τέλος καί «*Ἀφιερωματικό Ἐπίγραμμα*» τό ὁποῖο φέρει ἀκροστιχίδα: «*Θέλω ὑμνεῖν σε ἀπορῶ*».

4. Ὑμνογραφήματα

Πρός τιμὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Ἐπισκόπου Κατάνης.

Ποιθέντα ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Γερασίμου τοῦ Ὑμνογράφου.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἰερέων ἀκρότης εὐσεβείας διδάσκαλος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, Ἰεράρχα πανόλβιε· ἠθῶν γάρ οὐρανίων τῷ φωτί, τοῦ Πνεύματος πλουτήσας τὴν ἰσχύν, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας καὶ τάς ψυχάς, Λέον τῶν προσιόντων σοι. Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τόν ἀπό βρέφους Κυρίῳ ἀνατεθέντα, καὶ ἐκ σπαργάνων τὴν χάριν ἀνειληφότα, πάντες τοῖς ἄσμασι στεφανώσωμεν, Λέοντα τόν φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόμαχον· αὐτῆς γάρ ὑπάρχει τό στήριγμα.

Μεγαλυνάριον.

Ἐφριξαν ἰδόντες σε ἐν φλογί, ἰστάμενον Πάτερ, ὡς ἐν κήπῳ ἀειθαλεῖ, τόν δέ μάγον ὥσπερ, κηρόν διαλυθέντα, οἱ εὐσεβεῖς ᾧ Λέον, Θεόν δοξάζοντες.

5. Βιβλιογραφική Πηγή:

- 1) Αγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, «*Συναξαριστής τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ*», Τόμος Β΄ (Περιέχων τούς τέσσαρας μήνας Ἰανουάριον, Φεβρουάριον, Μάρτιον, Ἀπρίλλιον), Ἐκδόσεις Δόμος, Ἀθήναι 2005, σελ. 262-264.
- 2) Δουκάκη Χρ. Κωνσταντίνου, «*Ὁ Μέγας Συναξαριστής*», Μὴν Φεβρουάριος, Τόμος Ἑκτος, Ἀθήναι 1958, σελ. 264-272.
- 3) Εὐστρατιάδου Σωφρονίου Μητροπολίτου πρ. Λεοντοπόλεως, «*Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*», Ἑκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 1955, σελ. 274-275.
- 4) Ἱερά Μητρόπολις Ζακύνθου καί Στροφάδων, «*Ζακύνθου Ἑορτοδρόμιον*», Ζάκυνθος 1998, σελ. 285-300.
- 5) Λαγγῆ Ματθαίου, Ἀρχιμανδρίτου, «*Ὁ Μέγας Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*», τόμος Β΄, μὴν Φεβρουάριος, Ἀθήναι 1979, σελ. 446-452.
- 6) Μηναιὸν Φεβρουαρίου, Ἐκδόσεις «Φῶς», Ἀθήναι, σελ. 194-201.
- 7) Μηνολόγιο Βασιλείου Β΄, «*Λέων Κατάνης*» ἐν P.G., τ. 117, στ. 324.
- 8) Μολοττοῦ Ζώτου, «*Λεξικόν τῶν Ἁγίων Πάντων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*», ἐν Ἀθήναις 1904, σελ. 674-676.
- 9) Ὀλυμπίτου (Ἀνθίμου) Ἐφραίμ, Ἀρχιμανδρίτου, «*Ἀκολουθία τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Ἐπισκόπου Κατάνης τοῦ Θαυματουργοῦ*», Ἑκδοσις Ἱερᾶς Σταυροπηγιακῆς καί Πατριαρχικῆς Μονῆς Ὁσίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, 2013.
- 10) Ὁσίου Γερασίμου Ὑμνογράφου (Μικραγιαννανίτου Μοναχοῦ), «*Νέος Ἐνιαύσιος Στέφανος*», Ἅγιον Ὄρος 2006, σελ. 236.
- 11) Νυσταζοπούλου Μαρίας, «*Λέων*» ἐν «*Θρησκευτικῇ καί Ἠθικῇ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ-Θ.Η.Ε.*», Τόμος 8^{ος} (Κωνσταντίνος-Μότσαρτ), Ἀθήναι 1966, στ. 274.
- 12) Σιμωνοπετρίτου Μακαρίου, Ἱερομονάχου, «*Νέος Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*», Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ξενοφών Κομνηνός, τόμος ἕκτος Φεβρουάριος, Ἰνδικτος, Ἀθήνα 2008, σελ. 214-215.

- 13) Τασούλα Μανουήλ, «Σικελικά ἄνθη στὸν κήπο τοῦ οὐρανοῦ», Ἀθήνα 2001.
- 14) *Analecta hymnica Graeca, (Canones Februarii)*, Roma 1947, σελ. 325.
- 15) Halkin Francois, Bollandiste, "*Bibliotheca hagiographica Graeca*", Tome II, Iannes CalybitaZoticus, Bruxelles 1957, σελ. 53-54.
- 16) Latyšev Basilius, "*Menologii Anonimi Byzantini, Saeculi X quae sypersunt, Petropoli MCMXI*", σελ. 111-118.
- 17) «*Συναξάριον Κωνσταντινουπόλεως*» (Delehaye Hippolyte, *Propylacum ad Acta Sanctorum, Novembris, Synaxarium Ecclesial Constantinopolitalan*), Bruxellis 1902, στ. 479-480.

Τοι
χογραφ
ία στό
Καθολι
κό
Μονής
Όσίου
Λουκά
Βοιωτί
ας.

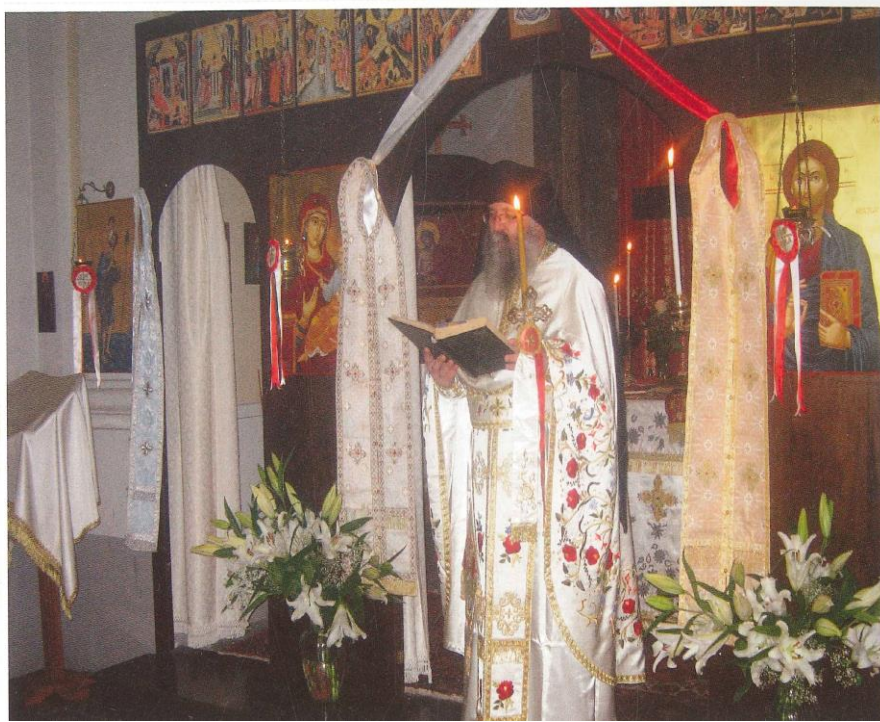
Έκδοση Αρχιμανδρίτου Γαλακτίωνος Γκαμίλη

Τό έσωτερικό του έν Κατάνη Ί. Ν. Άγίου Λέοντος.

Εικών του Άγίου Λέοντος, εις τό τέμπλον του έν Ζακύνθω Ί. Ναού, αναπαριστάνουσα τό θαῦμα τής κατακάυσεως του μάγου Ήλιοδώρου

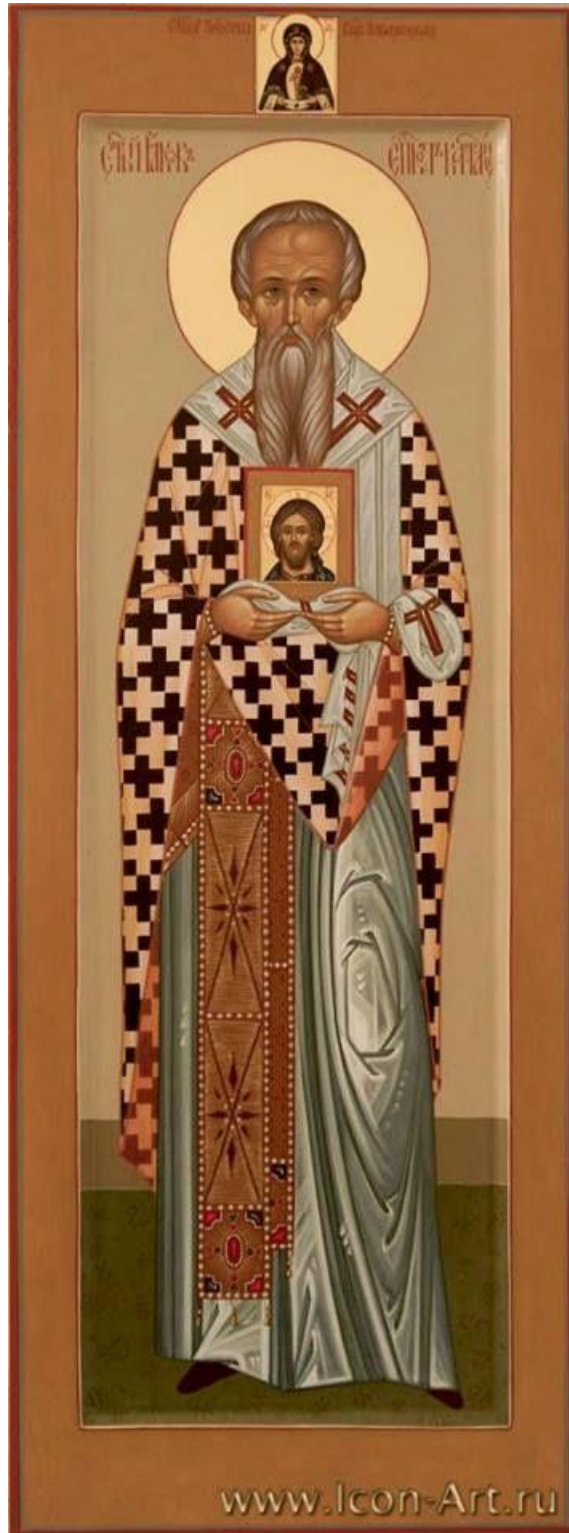
Ό

Αρχιμανδρίτης Έφραίμ Ανθίμου - Όλυμπίτης λειτουργῶν
τό Άγιον Πάσχα στόν Όρθόδοξο πλέον Ναό τοῦ Άγίου Λέοντος Κατάνης.

Ν.Δ. άποψις τοῦ Ί. Ν. Άγ. Λέοντος Κατάνης.

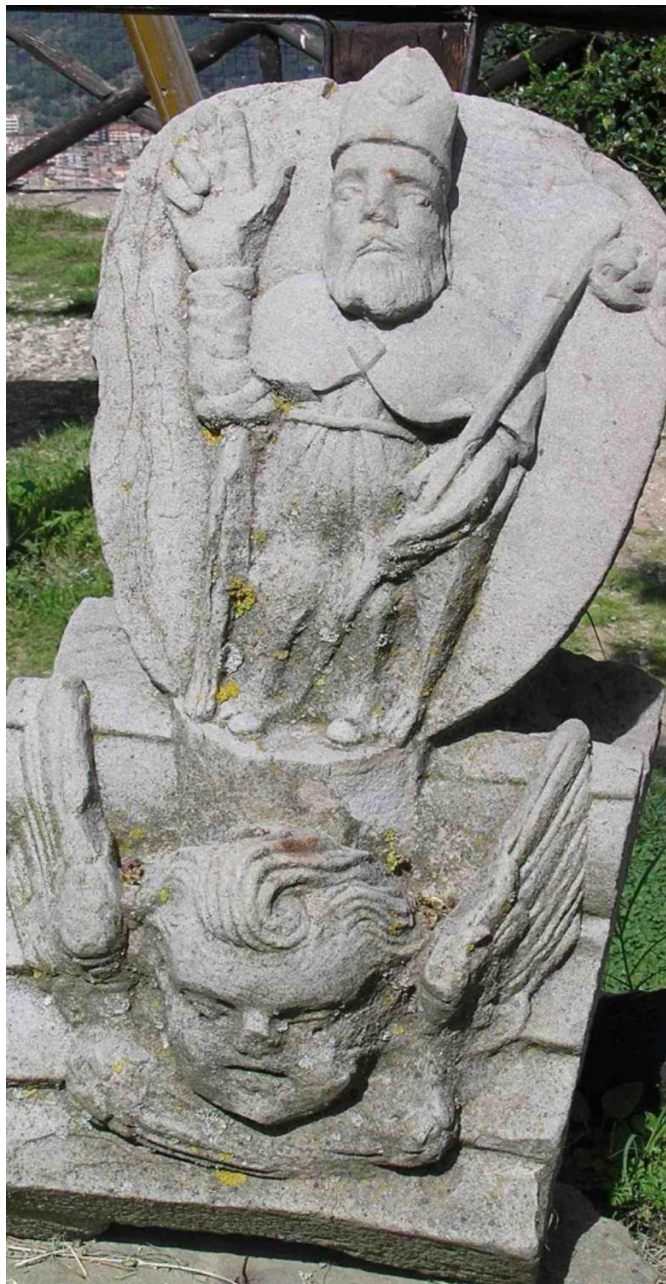

Ρωσική εικόνα

Ρωσική εικόνα παρουσιάζουσα σκηνές από τον βίο του Αγίου Λέοντος

Ανάγλυφη στήλη παριστάνουσα τήν καύση τοῦ Ἡλιοδώρου ὑπό τοῦ Ἁγίου Λέοντος

Ὁ Ἅγιος Λέων καὶ ὁ Ἡλιοδωρος στὴν φωτιά

Λατινικό λιθόγραφο

Ο Άγιος Λέων Έπίσκοπος Κατάνης. Φορητή εικόνα στον ομώνυμο Ίερό Ναό του χωριού Άγιος Λέων Ζακύνθου.

Ό Ιερός Ναός του Άγιου Λέοντος στό όμώνυμο χωριό της Ζακύνθου.

Ὁ Ἅγιος Λέων λογχίζει τόν Ἡλιόδωρο μέσα στήν φωτιά.

Τοιχογραφία ἀπό τόν ρωμαιοκαθολικό ναό τοῦ Ἁγίου Λέοντος στήν Κατάνη